

MENTRE NO ESTÀS

Ella:

Semblava impossible. Incapaç de passar un dia sense pensar en ell, dormida i desperta imagine les escenes que desitge que es complisquen, però res. Ningú em provoca com ell, la seua manera de ser, els seus llavis, el seu cos, no aconseguisc oblidar-li.

Ell:

Cap és com ella. Trobe a faltar la seua mirada, la seua pell fina, el seu cabell... el seu riure. Els dies passen i les seues novel·les em fan sentir-la massa a prop, com si l'objectiu dels seus llibres fora murmurar-me cadascuna de les paraules escrites, no aconseguisc oblidar-la.

Ella:

El pis és espaiós i tot està en ordre, té un estil modern i és fred. Al centre de la sala hi ha un gran sofà de pell i un llum de peu al costat d'aquest. Ara més que mai sent com milers de mirades aguaiten els grans finestrals envidrats del gratacel on m'allotge i disfrute del final d'unes vacances solitàries a Dubai. Els meus lectors esperen ansiosos l'edició d'una pròxima novel·la i sens dubte aquesta apunta a ser un èxit. Quan se'm comencen a tancar els ulls, apague l'ordinador de l'escriptori i me'n vaig a dedicar-li temps als admiradors que, com de costum, han donat lloc a un munt de cartes apilades sobre el sofà. Les faig una ullada sense obrir-les, i entre totes elles trobe una al seu nom.

Ell:

Els dies són llargs i mentre jo em tanque a la golfa entre pintures, teles i pinzells, la ciutat sembla estar adormida, sense cap motor que avive la flama o potser siga jo, siga jo qui no tinga un per què per a alçar-me cada matí i gaudir de la vida. Sense una meta, sense tu, res té sentit.

Ella:

Òbric la carta i a l'interior, un autoretrat seu de mitja cara que plora llàgrimes negres. Encara desprèn olor de pintura fresca. Ho acaricie, tanque els ulls i pense en la seua pell, pense en ell com si realment li tinguera davant i no es tractara d'un dibuix. Sent els seus flocs de pèl negres com el carbó i descendisc pel seu nas fi fins arribar als seus gruixuts llavis. De sobte se m'inunden els ulls fins que l'aigua es desborda, m'acaricia la galta i finalment sent com una llàgrima cau sobre la meua mà. Òbric els ulls i tots els meus pensaments s'esvaeixen, torne a estar sola i el dolor que em provoca que ell ja no estiga al meu costat és indescriptible, sent que he perdut una part de mi i que ningú aconseguirà retornar-me-la.

Ell:

Decidisc donar-me un bany i m'endinse en la banyera mentre l'aigua calenta que s'evapora em va submergint. Tanque els ulls i tracte d'unificar en els meus pensaments l'aigua que em cobreix amb la calor del seu cos. Quan aconseguisc la barreja homogènia llavors sent que és un bany compartit, com la seua pell es llisca amb la meua. Sent el pes, la carícia d'un cos alié de pell sedosa, neta i pura. L'aigua que no cessa de fluir de sobte es desborda i el so que produeix el xoc d'aquesta contra el sòl em fa obrir els ulls. Tanque l'aixeta i lleve el tap de la banyera. Ella se m'escapa entre els dits, és impossible detindre-la, s'esvaeix, fuig i allunya de mi mentre jo no puc evitar-ho. Em quede assegut en la banyera, subjectant-me les cames plegades amb el cap afonat en els meus genolls, nu, tremolant i sol.

Al llit ens pensàvem, amb l'ànima trencada, la set insaciable de veure'ns, d'acariciar-nos, de sentir-nos.

Per fi és l'hora de tornar a casa.